

Фіона Бартон

ВДОВА

Харків

2018

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)
Б24

Перекладено за виданням:
Barton F. The Widow / Fiona Barton. — London :
Bantam Press, 2016. — 320 p.

Публікується за сприяння *Madeleine Milburn Ltd*
та *The van Lear Agency LLC*

Переклад з англійської *Катерини Манкович*

Дизайнер обкладинки *Світлана Кривошей*

Бартон Ф.
Б24 Вдова / Фіона Бартон ; пер. з англ. К. Манкович. — Х. :
Віват, 2018. — 368 с.
ISBN 978-966-942-284-2 (укр.)
ISBN 978-059-307-621-7 (англ.)

Детектив британської поліції Боб Спаркс розплутує таємничу історію зникнення дворічної Белли Елліотт. Мати-одиначка Дон побивається та залучає до пошуків усіх небайдужих, не хештуючи увагою преси та телебачення. Місцева репортерка Кейт Вотерз мріє дізнатися правду, використовуючи весь арсенал професійних навичок. Але найзагадковішим персонажем у цій людській драмі постає Джин Тейлор, удова головного підозрюваного, який раптово для всіх помирає. Психологічний трилер, сповнений яскравих характеристик, гострої інтриги та особливого шарму британського детективу. Під прискіпливим оком письменниці опинилися теми підтримки, вірності, зради, а головне — подружнього життя й численних секретів, що їх таїть у собі кожен шлюб.

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)

ISBN 978-966-942-284-2 (укр.)
ISBN 978-059-307-621-7 (англ.)

© Fiona Barton, 2016
© ТОВ «Видавництво «Віват»»,
видання українською мовою, 2018

Шановний читачу,

я багато спостерігала за людьми. Не тільки в кафе та на залізничних станціях, але й у ході своєї роботи. Я журналіст, або «професійний споглядач», як ми жартома себе називаємо. Моя професія — спостерігати, перехоплювати кожен рух і кожну ноту в голосі, які роблять людину неповторною та цікавою іншим.

Протягом багатьох років я брала інтерв'ю у жертв і злочинців, простих і відомих людей, на чю долю випала трагедія та яких уберег від лиха щасливий випадок. Дивно, але не завжди саме ті, хто перебуває в центрі уваги, залишають відбиток у пам'яті. Часто мене не покидають думки про тих, хто лишається в тіні, акторів другого плану.

Під час гучного судового процесу — це був один із тих сумнозвісних і жахливих злочинів, про які пишуть на всіх шпальтах, — мою увагу привернула дружина чоловіка, який був на лаві підсудних. Мені стало цікаво, про що вона знає насправді або ж принаймні дозволяє собі знати.

Ти теж її бачив, мій читачу, у новинах по телевізору. Якщо ти дивився уважно, то мав помітити жінку, яка мовчки стоїть за спиною свого чоловіка на сходах будівлі суду. Вона киває головою та стискає його руку, коли він каже, що не винний: бо вірить йому.

Але що відбувається, коли журналісти ховають свої камери й світ більше не дивиться на неї?

Я уявляю собі двох людей, які їдять картопляну запіканку з м'ясом. Так само, як і будь-яка інша пара, що живе на їхній вулиці, але в цілковитій тиші. І єдиний звук, який порушує мовчання, — скрегіт столового приладдя по порцеляні. А тим часом вони борються із сумнівами, які просочуються під двері їхнього заміського будинку.

Адже коли немає свідків та надмірної уваги, ніщо вже не втримує масок.

Я хотіла — відчувала потребу — знати, як ця жінка дає собі раду з думкою, що чоловік — її обранець — може виявитися монстром.

І тоді в мене перед очима виникла Джин Тейлор. Вона та сама мовчазна жінка, яку я так часто бачила на сходах. Дружина, що з кам'яним обличчям дивилася, як її чоловік дає свідчення в суді.

Це мій перший роман, у ньому Джин розповідає офіційну та особисту версії того, ким був її обожнюваний чоловік і як їхній щасливий шлюб полетів шкереберть, коли зникла дитина й на порозі дому з'явилися полісмени та репортери.

Сподіваюся, тобі сподобається ця книжка, як мені сподобалося її писати. Я безмежно вдячна Джин Тейлор і всім жінкам, котрі надихнули мене на її створення.

Фіона Бартон

*Гарі, Томові та Люсі,
без яких нічого не мало б значення*

Розділ 1

Середа, 9 червня 2010 року

Вдова

Я чую, як каміння хрустить під її ногами, коли вона важко ступає стежкою на високих підборах. Вона вже майже біля дверей, вагається, відкидає волосся з обличчя. Гарно вдягнена: піджак із великими гудзиками верх простої сукні та окуляри на маківці. Точно не зі свідків Єгови чи партії лейбористів. Певно, репортерка, але якась незвичайна. Це вже вдруге за сьогодні — і вчетверте за тиждень, але ж тільки середа. Закладаюся, вона почне зі слів: «Пробачте, що турбую в скрутну годину». Усі вони кажуть одне й те саме, а потім ще їхні обличчя набувають такого дурного виразу, ніби їм не все одно.

Цікаво, чи подзвонить вона у двері двічі? Чоловік, який приходив зранку, обмежився одним разом. Здається, від самої лише думки про другу спробу на деяких нападає страшна нудьга. Щойно забравши палець від дзвоника, вони похапцем повертаються до своїх автівок і рушають геть. Мабуть, потім розказують босам, що мене не було вдома. Це просто жалюгідно.

Незнайомка тисне кнопку двічі, а потім чимдуж тарабанить у двері, наче полісмен. Помітивши, що я, трохи відсунувши тюлеві занавіски, спостерігаю за нею з вікна, вона обдаровує мене широкою посмішкою. Голлівудською посмішкою, як сказала б моя мати. Після цього вона стукає ще раз.

Я відчиняю двері, і вона протягує мені пляшку молока, яку молочник залишив на порозі.

— Не варто залишати це тут, ви ж не хочете, щоб воно скисло, — каже незнайомка. — Можна ввійти? Ви вже поставили чайник?

Я ошелешена такою поведінкою і не те що говорити — дихати не можу. Вона нахилиє голову набік і знову посміхається.

— Мене звуть Кейт, — каже вона, — Кейт Вотерз, репортерка «Дейлі пост».

— Я... — починаю, але не пригадую, щоб гостя запитувала моє ім'я.

— Я знаю, хто ви, місіс Тейлор, — каже вона й не договорює: «Ви сюжет для репортажу». — Увійдімо всередину.

Занадто приголомшена таким зворотом подій, я не в змозі вимовити жодного слова. Гостя розцінює моє мовчання як дозвіл віднести пляшку молока в кухню й заварити мені чай. Я йду за нею. Кухонька невелика, і мені доводиться втискатися в стіну, поки вона носить туди-сюди, наповнюючи чайник і заглядаючи в усі мої шухлядки в пошуках горняток і цукру. Я мовчки спостерігаю за її діями.

Вона говорить про гарнітур.

— Яка чудова нова кухонька! Якби ж то в мене була така сама. Вона продавалася з будинком, чи ви самі її купували?

Таке відчуття, ніби просто з подругою розмовляю. Зовсім не так я уявляла собі інтерв'ю. Я очікувала, що це буде схоже на розмову з поліцією. Думала, це будуть справжні тортури, допит. Адже так казав Глен, мій чоловік. Але насправді все виявилось зовсім інакше.

— Самі. Ми обрали білі дверцята й червоні ручки, тому що так кухня здається світлішою, — відповідаю я.

Я стою у своєму домі та обговорюю кухонний гарнітур із репортеркою. Якби Глен дізнався про це, у нього стався б напад.

— Сюди, правильно? — питає вона, і я розчиняю двері у вітальню.

Я ще не вирішила, чи хочу, щоб жінка залишилася, — навіть не знаю, що робити. Я не можу отак просто попросити її піти, адже вона тільки балакає і п'є чай. Дивно, проте мені приємна її увага. Відколи не стало Глена, я почуваюся трохи самотньою в будинку.

До того ж, здається, вона тут за головну. Насправді мені навіть подобається, що хтось знову вказує мені, що робити. Я вже захвилювалася, що доведеться самотійно вирішувати. Але Кейт Вотерз каже, що сама з усім розбереться.

Єдине, чого вона хоче, — щоб я розказала їй усе про своє життя.

Моє життя? Насправді я їй геть не цікава. Вона прийшла до мене не для того, щоб послухати про Джин Тейлор. Вона хоче дізнатися правду про нього. Про Глена. Мого чоловіка.

Річ у тім, що мій чоловік загинув три тижні тому. Його збив автобус просто на виході з супермаркету. Він вичитував мені, що я купила не ті пластівці, а вже наступної миті лежав мертвий на дорозі. Лікар сказав, що він помер від численних черепно-мозкових травм. Та яка різниця? Головне, що він мертвий. Я просто стояла й дивилася на нього. Навколо метушилися люди, шукали, чим накрити тіло. Асфальтом розтеклася невеличка калюжа крові. Зовсім маленька. Глен був би радий про це дізнатися. Він не любив безладу.

Усі були до мене дуже уважні, намагалися зробити так, щоб я не бачила його. Я не могла розказати їм, що насправді радію його смерті. Більше не буде Глена з його дурощами.

Розділ 2

Середа, 9 червня 2010 року

Вдова

Звісно, у лікарню прибули полісмени. Навіть детектив Боб Спаркс з'явився у відділенні невідкладної медичної допомоги, щоб поговорити про Глена.

Я нічого не сказала ані йому, ані будь-кому іншому. Сказала лише, що мені нема чого розповісти, що занадто засмучена, щоб говорити. Трохи поплакала.

Детектив Боб Спаркс уже довгий час є невідривною частиною мого життя — понад три роки, — та, можливо, він зникне разом із тобою, Глене.

Кейт Вотерз про це не дізнається. Вона сидить у кріслі, тримаючи в руках горнятко чаю, і похитує ногою.

— Джин, — каже вона. Я помічаю, що вона більше не зве мене «місіс Тейлор». — Напевно, останній тиждень виявився для вас просто жахливим. І це після всього, через що вам довелося пройти.

Я мовчки дивлюся на свої коліна. Вона й гадки не має, через що мені довелося пройти. Цього ніхто не може собі уявити. Я нікому не розповідала. Глен казав, що так буде краще.

Деякий час ми сидимо в тиші. Потім Кейт вирішує спробувати інший підхід. Вона встає з крісла й бере нашу сімейну фотографію з камінної полиці. На знімку ми обидва над чимось сміємося.

— Ви тут такі молоді, — каже вона. — Це ще до того, як ви одружилися?

Я киваю.

— Як довго ви були знайомі? Зі школи?

— Ні, не зі школи. Ми познайомилися на зупинці, — розказую я їй. — Він був дуже симпатичний і зміг мене розсмішити. Мені було всього сімнадцять. Я тоді стажувалася в перукарні в Грінвічі, а він працював у банку. Був трохи старший за мене, носив костюм та дороге взуття. Геть не схожий на тих, кого я знала.

Я намагаюся зробити так, щоб усе було схоже на романтичну історію. Кейт Вотерз проковтує цю інформацію. Вона строчить щось у записнику, дивлячись на мене поверх своїх маленьких окулярів, і киває з розумінням. Ні, їй не вдасться мене обдурити.

Правду кажучи, спочатку Глен аж ніяк не здався мені романтичним. Наші перші побачення відбувалися переважно в темряві — кінотеатр, задні сидіння його автомобіля, парк, — до того ж у нас майже не залишалось часу на балачки. Але я добре пам'ятаю, як він уперше освідчився мені в коханні. У мене мурашки по тілу пробігли, і я раптом відчула кожний сантиметр своєї шкіри. Уперше в житті я відчула себе живою. Сказала, що теж його кохаю. Шалено. І що постійно думаю про нього, не в змозі ані їсти, ані спати.

Я ходила будинком, мов уві сні, і мама казала, що він мене «полонив». Я точно не знала значення слова «полонив», але відчувала, що хочу бути з ним щохвилини. Він говорив, що теж цього хоче. Думаю, мама трохи ревнувала, адже звикла, що я завжди поряд.

— Вона занадто від тебе залежить, Джині, — якось мовив мені Глен. — Це не нормально, вона без тебе й кроку за поріг не може ступити.

Я намагалася пояснити, що мама боїться сама виходити з дому, проте він сказав, що вона просто егоїстка.

Глен був таким турботливим, у барі завжди обирав столик якнайдалі від стійки, говорив:

— Не хочу, щоб тобі було занадто гучно.

А в ресторанах замовляв за мене, тому кожного разу я відкривала для себе щось нове.

— Тобі сподобається, Джині. Просто скуштуй це.

Я куштувала. Іноді нові страви й справді виявлялися смачними. А якщо ні — я просто мовчала, щоб не образити його. Глен ставав якимось тихим, якщо я не погоджувалася з ним. Я ненавиділа, коли він так робив. Відчувала, що він у мені розчарований.

До Глена в мене ніколи не було хлопця, який точно знав би, чого хоче від життя. Інші були всього лише хлопчиськами.

Два роки по тому Глен запропонував одружитися. Він не став опускатися на коліно, а міцно обійняв і промовив:

— Ти належиш мені, Джині. Ми створені одне для одного... Давай одружимося.

До того часу він уже встиг завоювати довіру моєї матері. Дарував їй квіти зі словами:

— Невеличкий подарунок для ще однієї важливої жінки в моєму житті.

На її обличчі з'являлася усмішка. Вони обговорювали «Коронейшн-стрит»¹ та королівську родину. Мамі дуже подобалося з ним розмовляти. Вона сказала, що мені надзвичайно пощастило з Гленом. Що він вдихнув у мене життя. Що зробить із мене людину. Вона бачила, що він зможе про мене подбати. Вона мала рацію.

— Яким він був раніше? — питає Кейт Вотерз, нахилившись до мене. Раніше. Вона має на увазі до того, як сталося жахливе.

— Знаєте, Глен був чудовою людиною. Він кохав мене до безтями, — кажу я. — Постійно приносив квіти та робив

¹ «Коронейшн-стрит» (англ. «Coronation Street») — британський багатосерійний телесеріал, який транслюється з грудня 1960 року по сьогодні. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.)